

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANĀELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

DVADESET I DEVETA
NEDJELJA KROZ GODINU

BOG ĆE OBRANITI
SVOJE IZABRANE
KOJI VAPE K NJEMU

LISTOPAD

**XXIX. NEDJELJA KROZ
GODINU**
Ivan Brebefski, Pavao od Križa,

Pon. 20. Vendelin, Kornelije, Andrija,
Pon. 21. Uršula, Kajo, Hilarion
Uto. 22. Ivan Pavao II., Marko
Jeruzalemski, Filip
Sri. 23. **Ivan Kapistran**, Teodor, Severin,
Čet. 24. Antun M. Claret, Proklo Carigradski
Pet. 25. Katarina Kotromanić, Krizant, Darija,

Naslovnica:
Slika preuzeta s: <https://db.hr>

mihael

29/2025.

Listić Policijske kapelanije sv. Mihaela Arkandela
MUP - sjedište i Ravnateljstvo policije,
Godište XIX. (2025.), 29 (658);
dvadeset i deveta nedjelja kroz godinu, 19. listopada
2025.

Kontakt:

vlč. Željko Rakošec, policijski kapelan,
tel.: 22 712, 85 682; e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana,
tel.: 22 715, 82 805; e-mail: vbakula@mup.hr

MEDITACIJA

Uvijek moliti i nikada ne prestati! 3

SLUŽBA RIJEČI

XXIX. NEDJELJA KROZ GODINU

ČITANJA

Bog će obraniti svoje izabrane
koji vape k njemu 4

HOMILIJA

Ustrajna molitva 8

KATEHEZA

Žene u Svetom pismu 10
Kršćanska vjera i molitva za obranu 12
Molitva - disanje duše 14
Molitva u vrijeme duhovne suhoće 16
Mali vjeronaučni leksikon 17

LISTOPADSKE POBOŽNOSTI

Kako se moli krunica 16

MEDITACIJA

Molitva za dar molitve 18

PRIČA

Zašto se Bog ne oglasi 22

NAŠI POKOJNI 24

Uvijek moliti i nikada ne prestati!

U prvom čitanju čitamo Mojsijevu molitvu za Božji narod, dok je bio u sukobu s Amalećanima u vrijeme putovanja iz Egipta u obećanu zemlju. Dok je Mojsije molio, Izraelci su pobjeđivali - kad se on umorio, Izraelci su bili u opasnosti od protivnika. Bog nam želi pokazati važnost posredovanja i podrške u molitvi, što je slikovito prikazano podržavanjem Mojsijevih ruku na molitvu za vrijeme bitke. Molitva je izraz vjere u Božju prisutnost i ovisnosti čovjeka o Bogu u presudnim povijesnim događajima. Iako Bog zna potrebe svoga naroda, traži molitvu kao izraz vjere i pouzdanja.

U današnjem Lukinom evanđelju Isus nas potiče na svakodnevnu molitvu i da nikad ne prestanemo, da se ne umorimo. Daje nam primjer uporne udovice koja ne odustaje moliti nepravednog i nemilosrdnog suca za pomoć. Zapravo je opisan kao čista suprotnost Boga kao milosrdnog Oca. I mi smo često u našim nevoljama nestrpljivi kad molimo za pomoć jer želimo brzu reakciju - da ne kažem da bismo htjeli rješenje problema i prije nego zamolimo za pomoć. Tu nestrpljivost pokazivali su i prvi kršćani jer su očekivali skori Isusov dolazak kojim bi se okončale njihove nevolje, progoni i netrpeljivost svijeta u kojem su živjeli. Isus je naglašavao da kraljevstvo Božje ne dolazi na vidljiv, opipljiv način. Ono je zapravo već prisutno u osobi Krista Spasitelja - samo trebamo prepoznati njegovu prisutnost. Pouka i njima tada i nama danas jest da je potrebna ponizna, ustrajna i pouzdana molitva, a Bog će sigurno reagirati prije onog nepravednog suca. Otac naš nebeski sluša svoju djecu, prati ih i uslišava njihove molbe. Na tom putu traži našu budnost, ustrajnost i spremnost u svako doba.

Činjenica je da će se dogoditi Isusov ponovni dolazak - bili mi toga svjesni ili ne, prihvatili mi to ili ne. U to trebamo vjerovati i trajno se pripremati za taj susret. Jedno od pitanja koje nam se tu nameće sigurno je kada će to biti. Nestrpljivi smo i htjeli bismo znati da si možemo „isplanirati“, kako je to danas moderno. No, kao članovi zajednice vjernika trebamo u radosti, pjesmi i zahvaljivanju očekivati Isusov dolazak, pozivati svoje bližnje da čine isto. Da bismo tako mogli treba nam jaka i velika vjera o kojoj smo razmišljali prošlih nedjelja. Jesmo li spremni tako živjeti? Imamo li potrebnu ustrajnost u molitvi i vjeri?

Prvo čitanje: Izl 17, 8-13

Dok bi Mojsije držao ruke uzdignute, Izraelci bi nadjačavali.

Čitanje Knjige Izlaska

U one dane:

Dođu Amalečani i zarate s Izraelcima kod Refidima. A Mojsije reče Jošui: „Odaberi momčad pa pođi i zapodjeni borbu s Amalečanima. Ja ću sutra stati na vrh brda, sa štapom Božjim u ruci.“ Jošua učini kako mu je Mojsije rekao te zapodjene borbu s Amalečanima, a Mojsije, Aron i Hur uzađoše na vrh brda. I dok bi Mojsije držao ruke uzdignute, Izraelci bi nadjačavali; a kad bi ruke spustio, nadjačavali bi Amalečani. Ali Mojsiju ruke napokon otežaše. Zato uzeše kamen, staviše ga pod nj i on sjede na nj, a Aron i Hur, jedan s jedne, a drugi s druge strane, držahu ruke, tako da mu izdržaše do sunčanog zalaska. I Jošua oštricom mača svlada Amaleka i njegov narod.

Riječ Gospodnja

„Ti, o moj Kralju i Bože moj, ti si dao pobjedu Jakovu. Po tebi dušmane svoje odbismo, u tvome imenu zgazismo one koji se na nas digoše“ (Ps 44, 5s). Ove psalmistove riječi tumače dobro značenje drevnog ulomka u današnjem bogoslužju da potvrde evanđeoski nauk o potrebi ustrajne molitve. To je teško razumljiv tekst s gledišta nastanka i povijesne egzegeze, a opet tako jasan i neposredan za duhovno razumijevanje.

Ishod bitke protiv Amalečana – snažnog neprijatelja Božjeg naroda u pustinji – po židovskoj predaji dobro pokazuje moć molitve, a za kršćane, moć križa. Mojsije, naime, posrednik između Boga i naroda mora stalno tražiti pomoć jer, ako izostane njegov zagovor, neprijatelj počinje nadjačavati. Uočimo da je ta zadaća zagovaranja tako teška da je Mojsiju potrebna potpora drugih: Arona i Hura (to jest – po sugestivnom etimološkom tumačenju koje je predložio Origen – ‘riječi’ i ‘svijetla’). Samo tako Jošua (čije je hebrejsko ime jednako imenu Isus, ‘Bog spašava’) može pobijediti neprijatelja koji priječi njegovu narodu da dođe do obećane zemlje. Osim toga nije moguće da onaj koji ljubi svog raspetog Gospodina ne vidjeti njegov praliku u Mojsiju koji se uspinje na brdo da tu ostane ruku raširenih između neba i zemlje u rječitoj gesti zagovaranja i ljubavi za narod.

Otpjevni psalam: Ps 121, 1-8

Pomoć je naša u imenu Gospodina koji stvori nebo i zemlju.

K brdima oči svoje uzdižem:
odakle će mi doći pomoć?
Pomoć je moja od Gospodina
koji stvori nebo i zemlju.

Tvoj nozi on posrnuti ne da
i neće zadrijemati on, čuvar tvoj.
Ne, ne drijema i ne spava
on, čuvar Izraelov.

Gospodin je čuvar tvoj,
Gospodin je zasjen tvoj s desne tvoje!
Neće ti sunce nauditi danju
ni mjesec noću.

Čuvao te Gospodin od zla svakoga,
čuvar dušu tvoju!
Čuvao Gospodin tvoj izlazak i povratak
odsada dovijeka!

Psalam 121 ubraja se u hodočasničke psalme i neki ga bibličari interpretiraju kao molitveni dijalog između hodočasnika i svećenika koji se odvija na dan povratka s hodočašća. Jednako kao što je posvećen dolazak u svetište tako je i povratak kući. Ist tako poteškoće i opasnosti koje su povezane s putom jednako se događaju u oba smjera. Stoga svećenik blagoslivlja hodočasnika i na dolasku i na odlasku tako da se Božja prisutnost s ljudima ne svodi na ograničeni svetišni prostor i blagdansko vrijeme nego se širi čitavom zemljom i zahvaća svaki trenutak ljudskoga života.

Drugo čitanje: 2Tim 3, 14 – 4, 2

Da čovjek Božji bude vrstan, za svako dobro djelo podoban.

Čitanje Druge poslanice sv. Pavla apostola Timoteju

Predragi:

Ostani u onome u čemu si poučen i čemu si vjeru dao, svjestan od koga si sve poučen i da od malena poznaješ Sveta pisma koja su vrsna učiniti te mudrim tebi na spasenje po vjeri, vjeri u Kristu Isusu.

Sve Pismo, bogoduho, korisno je za poučavanje, uvjeravanje, popravljivanje, odgajanje u pravednosti, da čovjek Božji bude vrstan, za svako dobro djelo podoban.

Zaklinjem te pred Bogom i Kristom Isusom, koji će suditi žive i mrtve, zaklinjem te pojavkom njegovim i kraljevstvom njegovim: propovijedaj riječ, uporan budi – bilo to zgodno ili nezgodno – uvjeravaj, prijeti, zapovijedaj sa svom strpljivošću i poukom.

Riječ Gospodnja

U poslanicama Timoteju čuvanje i prenošenje „poklada“ – to jest od apostola primljene predaje – je neka vrsta zapovjedne riječi. To svjedočanstvo vjere mora se sačuvati netaknutim da se potom može pronositi propovijedanjem i životom Crkve. Temelj te predaje je postavljen u Svetom Pismu, o čijoj se spasenjskoj i djelotvornoj ulozi govori u rr. 14-16: temeljna tvrdnja zajedno s 2 Pet 1, 19- 21, o nadahnuću Pisma. „Sve Pismo, bogoduho (Bogom nadahnuto)...“, kako bi se također mogao prevesti redak 16a, je od najveće koristi za život vjernika, dok su brbljanja „lažnih učitelja“ (usp. Tit 3, 9) beskorisna, štoviše pogubna.

Četvrto poglavlje se otvara snažnim i poticajnim nagovorom („Zaklinjem te pred Bogom i Kristom Isusom, koji će suditi žive i mrtve“) da bi se na koncu pretvorio u istinsku duhovnu oporuku u rr. 6-8, u kojima se Pavao osjeća blizak mučeništvu. Apostol poziva ljubljenog Timoteja da navješćuje Riječ neumorno (upotrijebljeni izraz je poput mudre izreke i jednak je izrazu ‘uvijek’). Po njenom slušanju i vršenju, naime, dolazi spasenje (usp. Rim 10, 17).

Evandjelje: Lk 18, 1-8

Bog će obraniti svoje izabrane koji vape k njemu

Čitanje svetog Evandjelja po Luki

U ono vrijeme:

Kaza Isus svojim učenicima prispodobu kako valja svagda moliti i nikada ne sustati:

„U nekom gradu bio sudac. Boga se nije bojao, za ljude nije mario. U tom gradu bijaše i neka udovica. Dolazila k njemu i molila: 'Obrani me od mog tužitelja!' No on ne htjede zadugo. Napokon reče u sebi: 'Iako se Boga ne bojim nit za ljude marim, ipak, jer mi udovica ova dodijava, obranit ću je da vječno ne dolazi mučiti me.'“

Nato reče Gospodin:

„Čujte što govori nepravedni sudac! Neće li onda Bog obraniti svoje izabrane koji dan i noć vape k njemu sve ako i odgađa stvar njihovu? Kažem vam, ustati će žurno na njihovu obranu. Ali kad Sin Čovječji dođe, hoće li naći vjere na zemlji?“

Riječ Gospodnja

Evandelist Luka s velikom pozornošću u svom evanđelju s različitih vidova govori o molitvi, njezinim oblicima, njezinim značajkama. On to čini pokazujući Krista kao velikog molitelja, ali također i otkrivajući nam onoga kome Isus upućuje svoju molitvu. Predložena prispodoba objavljuje, naime, koja raspoloženja gaji Božje srce prema „svojim izabranima“ koji k njemu vape „dan i noć“. Isusovo poučavanje – izraženo prispodobom – je poziv na neumornu ustrajnost u molitvi, upozorenje koje također Pavao preuzima i u više navrata predlaže (Rim 12, 12; 2 Sol 1, 11; Kol 1, 3).

U pripovijesti su dvije osobe. Sudac koji ne poštuje nikoga i siromašna i bespomoćna udovica, tipični lik onoga koji je u biblijskom svijetu bijedan i na rubu. Onaj koji bi trebao dijeliti pravdu ne nepravedan i nada se da će kako vrijeme prolazi možda izvući nekakvu korist od žene. Ako na koncu popušta to čini jedino da se riješi neugodnosti koja mu postaje nepodnošljiva. Isusovo poučavanje je paradoksalno: on se, poput rabina svoga vremena, koristi argumentima koji su u stanju privući pozornost slušatelja. Ovoga puta riječ je o dokazivanju a fortiori. Ako je taj nepravedni sudac uslišao udovičinu molbu, to većma će Bog uslišati molitve vjernika u potrebi. Ne kaže li možda Pismo da „udovici teku suze niz lice“? I da će Svevišnji „pravedno presuditi“ i pravdu uspostaviti (usp. Sir 35, 15.18).

Drugačije od suca koji si daje vremena, Bog odmah zahvaća u stvarima svojih koji mu vape dan i noć. Važno je da svaki vjernik bude spreman: nitko ne smije biti lišen one tvrdoglave vjere koja postaje molitvom i neprekidnim vapajem, kad Sin čovječji bude došao. Kakva bi to nesreća bila da ga se ne prepozna!

Komentari čitanja i evanđelja: <https://pozeska-biskupija.hr>

Ustrajna molitva

Ne umoriti se

Da bismo bolje shvatili Isusovu pouku o ustrajnoj molitvi dobro je prisjetiti se dvostrukog iskustva koje je sasvim sigurno imao svaki molitelj. Koliko puta kažemo: „Teško mi je moliti! Počnem moliti pa se izgubim! Misli mi odlete na nešto sasvim drugo!“ No imamo i posve drukčije iskustvo s ljudima koji su uporni i nepopustljivi u traženju nečega. Uzalud je naše odbijanje, oni dolaze s uvijek novim i novim razlozima. Oni jednostavno ne odustaju. U takvim prilikama znademo reći: „Dosadan si!“ ili: „Strašno mi ideš na živce!“, ali redovito popuštamo i ispunjamo želju dosadnog tražitelja, samo da ga se riješimo.

Isus koristi upravo takvo ljudsko iskustvo da bi učenike ohrabrio da ne klonu u molitvi. On nije ponudio nikakav čarobni štapić ili laganu formulu koja bi počivala na nekoj

posebnoj mudrosti, već jedino pravo sredstvo: Moli ustrajno kako bi naučio pravo moliti i kako bi postigao cilj svoje molitve! U tu svrhu Isus donosi primjer nepravednog suca i siromašne udovice. Taj sudac očito ima tvrdo srce i nije ga ganula nemoć te žene da zaštiti svoje pravo, već njezina upornost. Svojom upornošću prisilila ga je da promijeni svoj stav i da sam zaključi: „Iako se Boga ne bojim nit za ljude marim, ipak, jer mi udovica ova dodijava, obranit ću je da vječno ne dolazi mučiti me“ (Lk 18,4s).

Po načelu: „ako je kod ljudi tako, tim više je kod Boga“ Isus uvjerava učenike da ne smiju sumnjati u uslišanost svoje molitve. Jedini preduvjet je da se ne daju pokolebati, sve ako im se čini da njihova molitva ne donosi ploda. Taj savjet jednako vrijedi i danas. A on je posve jasan, treba ga samo primijeniti. Uzalud je čitati najljepše knjige o molitvi, slušati najgorljivije propovijedi i pouke, dok ne počnemo ustrajno moliti ne možemo osjetiti snagu i plod molitve. Zato svaki vjernik i molitelj treba slijediti primjer ustrajne udovice.

<https://alfayomega.es>

Ništa bez vjere

Jedna rečenica iz današnjeg evanđelja zavrjeđuje posebnu pozornost: „Ali kad Sin Čovječji dođe, hoće li naći vjere na zemlji?“ (18,8). Taj Isusov iznenadni skok s teme molitve na temu vjere posve je logičan. Jer, ustrajno moliti može samo onaj tko čvrsto vjeruje. Takva molitva može doći samo iz srca koje se iskreno oslanja na Boga. Vjera i molitva samo su dvije strane stvarnosti kršćanskog života. One žive jedna od druge i zato ovise jedna o drugoj. Negdašnji izraelski predsjednik Ben Gurion upitao je jednom zgodom čuvenog židovskog teologa i filozofa Martina Buber: „Profesore, zanima me zašto Vi vjerujete, koji su vaši razlozi za to?“ Buber mu je odgovorio: „Predsjedniče, kad bi to bio bog o kojem se samo može govoriti, ne bih vjerovao. Ali jer je to Bog s kojim se može govoriti, kojemu se čovjek može u molitvi obratiti, ja vjerujem u njega.“ Taj odgovor mogao je doći smo iz svakidašnjeg vjerničkog iskustva u kojem je molitva hranila vjeru, a vjera pozivala na molitvu.

Mi kršćani koji imamo sreću da smo Boga upoznali u osobi Isusa Krista i štoviše po njemu stekli mogućnost da se zovemo njegovom djecom, često imamo vrlo siromašan ili nikakav odnos s njime u molitvi. Umjesto da kažemo: kakva čast

moći se Bogu obratiti kao ocu, mi često molimo samo zato što je to jedna od obveza koju pred nas stavlja Crkva. Tako molitvu pretvaramo u obavljanje neugodne dužnosti koju se bojimo propustiti plašeći se kazne. Naša molitva najčešće je na kušnji zbog naše sebičnosti kojom želimo što brže doći do naših ciljeva, zaboravljajući da iznad svega mora biti volja Božja.

Primjer nesebične molitve, predane posve u volju Božju nalazi se u knjizi Ernsta Ginsberga „Svakodnevne molitve u dugoj bolesti“. Prikovan uz bolesničku postelju u najboljim godinama života, taj poznati obraćenik ne moli grčevito za ozdravljenje, već: „Molim te, Gospodine, za veliku snagu da bih mogao izdržati ovaj kratki dan i na velikom putu prema Tebi napraviti još jedan mali korak naprijed“. Jasno je da takva molitva može izvirati samo iz duboke vjere i predanosti u volju Božju.

Fra Ivan Dugandžić, <https://franjevci.info>

Žene u Svetom pismu

Žene su imale prevažnu ulogu u obiteljskom životu, prije svega kao majke, a zatim kao supruge. Glavne majčinske zadaće su bile briga i odgoj djece. Majke su bile najviše odgovorne hoće li djecu izvesti na pravi put

U ovom katehezi razmatramo ulogu žena u Svetom pismu. U obitelji, kao i u društvu, žene su imale važnu ulogu. U ovom katehezi razmatramo ulogu žena u Svetom pismu. U obitelji, kao i u društvu, žene su imale važnu ulogu.

Obitelj u Svetom pismu bila je naglašeno patrijarhalna obitelj, gdje je muški član, tj. otac bio glava. U takvom patrijarhalnom okruženju žene su imale podređenu ulogu, s tim da i danas prevladava mišljenje da su u takvom okruženju žene bile smatrane vlasništvom muškarca. Međutim, može li se reći da su žene u Svetom pismu smatrane vlasništvom muškarca? Odgovor je teško dati.

Promatrajući Sveto pismo, može se svakako uočiti određeni razvoj u razmišljanju izraelskog društva. Tako se, recimo, u drugoj knjizi Svetog pisma, knjizi Izlaska (Izl 20,17), govoreći o Deset Božjih zapovijedi, u zabrani "poželjeti" tuđe stvari, nabraja i žena. Među stvarima koje se brane jesu: žena, sluga, sluškinja, vol, magarac, pa se može dobiti dojam da se radi o stvarima koje su vlasništvo muškarca. Kasnije se u knjizi Ponovljenog zakona ponavljaju odredbe iz Deset Božjih zapovijedi, gdje se zabrana želje nečega što je tuđe ponavlja, ali žena više nije uključena među kućno vlasništvo nego u zasebnu kategoriju. I ovo bi, kao što je

rečeno, moglo ukazivati na razvoj razmišljanja izraelskog društva.

Majka i domaćica. Znači, u patrijarhalnom društvu, uloga žene nije bila dovoljno naglašena. Znatno više naglašeni su "muški poslovi", poput ratovanja, vladanja, ekonomije, štovanja... Uloga žene u navedenim poslovima bila je zanemariva. Osim toga, sve izraelsko zakonodavstvo bilo je orijentirano prema muškarcima. Glavna ženina zadaća je bila kućno domaćinstvo i njezina uloga majke. Određene naznake ženine podređenosti mogu se vidjeti iz pojedinih biblijskih opisa. Tako je Abrahamova žena Sara bila stavljena "u stranu" kad su došli posjetitelji (Post 18,9).

Unatoč ovakvom razmišljanju, sami počeci Biblije nisu ženi davali podređenu ulogu. Opis stvaranja jasno ističe da su i muškarac i žena stvoreni na Božju sliku (Post 1,27) i nema naznaka podređenosti (Post 5,2). Žena se opisuje kao "pomoć" muškarcu (Post 2,20). Ova riječ više označava jednakost nego li podređenost. (Da riječ "pomoć" ne označava podređenost pokazuje korištenje ove riječi u situacijama gdje se Bog označava kao "pomoć" ljudima – a Bog ni u kojem slučaju nije podređen ljudima – Ps 70,6; 121,2.)

<https://www.workingpreacher.org>

Ipak, kao što je rečeno, unatoč ovakvim biblijskim izvještajima o stvaranju, izraelsko zakonodavstvo je bilo naglašeno muški orijentirano. Prije udaje, ženska djeca su bila podvrgnuta ocu. Ako bi on umro, onda je ženska čeljad bila podvrgnuta starijem bratu. Nakon udaje, žena je bila podvrgnuta svojem suprugu. U takvom okruženju nije čudo da ženska djeca nisu mogla naslijediti očev posjed. Očevinu su nasljeđivala muška djeca, a u slučaju da nije bilo muške djece, ženska djeca su mogla naslijediti očevinu, s tim da su se morala udati unutar svojeg plemena kako bi posjed ostao unutar njega. Posebno je bilo teško udovicama koje su nakon smrti supruga bile u vrlo teškom položaju. (Sveto pismo čak govori da su udovice nosile posebnu udovičku odjeću – vidi Post 38,19.) Bez materijalne i fizičke zaštite muškarca, bile su simbol onih koji su u nevolji i potrebi (Pnz 10,17-19; 24,17-22; 27,19; Iz 1,17; 54,4; Jr 22,3).

Odgovorne za djecu. Žene su pak imale prevažnu ulogu u obiteljskom životu, prije svega kao majke, a zatim kao supruge. Samo su žene mogle rađati, što je u vrijeme čestih umiranja (zbog ratova, epidemija, gladi itd.) bilo izuzetno važno. (U izvanrednim situacijama Biblija dopušta da čovjek može imati dvije supruge [Pnz 22,28-

29], iako je ideal bila jedna supruga.) Glavne majčinske zadaće su bile briga i odgoj djece. Odgoj brojne djece žene je najčešće vezao uz kuću, tako da su zemljoradnički poslovi uglavnom padali na teret muških članova obitelji. Majke su bile najviše odgovorne hoće li djecu izvesti na pravi put. Osim odgoja djece, odgovornost žena bila je i u brizi za hranu i odijevanje. Svi kućanski poslovi bili su ženina briga. Vršanje tih "tradicionalnih" poslova nije značilo da žene nisu bile voljene i poštovane. Naprotiv! Knjiga Izreka 31 opisuje vrsnu ženu i sve njezine kvalitete.

Sveto pismo opisuje žene i kao one koje plešu, pjevaju, sviraju i raduju se pobjedama svojih supruga i sinova (vidi Izl 15,20; Suci 21,21). No, Sveto pismo ne opisuje samo žene kojima su dani, u današnjem shvaćanju, "podređena" uloga i "podređeni" poslovi. Sveto pismo govori o ženama koje su bile suci (poput Deборе – vidi Suci 4–5), proroci (poput Hulde – vidi 2 Kr 22,14-20). Čak se opisuje i žena koja je zazivala duhova u En Doru (1 Sam 28,7-25).

Kršćanska vjera i molitva za obranu

Od čega nam je u našem životu s Bogom i s ljudima potrebna obrana? U konačnici to je iskonski, vječni tužitelj (ἀντίδικος Lk 18,3), protivnik pravednosti, pred kojim se traži božanska obrana jer sami ne možemo. Zato molimo.

Zasigurno dobro poznajemo onaj osjećaj kad moramo poći u neki ured ili pred neki šalter kako bismo uredili potrebnu, važnu dokumentaciju. Čekamo u redu, dobili smo broj, oprezno kucamo. Je li nam se već zbilo da – što zbog obilna posla i umora, što zbog zlovolje – s druge strane doživimo neljubaznost i odbojnost?

Što tek ako zbog neke žalosne svađe – i to među najbližima, i to zbog imanja i ostavštine – završimo na sudu, u rukama ljudske pravde?

Koja je pak silna radost i olakšanje kad već na ulazu, na „informacijama“ pred nama stoji službenik, službenica koja nas susretljivo prima i znalački upućuje kamo treba!? Pomaže. Koja je silna radost i olakšanje, spasonosna pomoć, kad je pred

nama sudac koji ima dobrohotno i lice i srce, zna stvari, s puno razumijevanja donosi pravo rješenje.

U odlomku iz Lukina evanđelja Gospodin pred nas stavlja suprotan, negativan primjer sudca koji – kako u evanđeoskom jeziku stoji – pripada nepravdi (ὁ κριτὴς τῆς ἀδικίας Lk 18,6). Na nepravdu se dao, to je njegovo područje! Sam vlastitim riječima potvrđuje da ne poštuje ni Boga ni čovjeka (Lk 18,2.4). Kriterij mu nije ni ljubav prema Bogu ni ljubav prema bližnjemu. I takav će – „premda zao“ veli na drugom mjestu Učitelj (Lk 11,13) – iz svojih sebičnih interesa uslišati ustrajnu molbu vjerne žene koja je ostala bez muža. Obraniti će je. Loš primjer kontrast je koji još više ističe dobrotu Božju.

Ovo je evanđelje Isusova pohvala onim – brojnim, dragim – bakama, majkama, ženama koje strpljivo i pred gradskim i državnim uredima, i pred Bogom, traže i uređuju što je potrebno. Zastupaju, brane, brinu se za svoje – za djecu i unuke, za muža, za svoju obitelj. Nije li ova udovica u svojoj ustrajnoj molbi poput one druge pred hramskom riznicom (χρήρα Lk 18,3; 21,3)? Sve što ima, sav svoj život, uložila je (Lk 21,4).

Ona je poput Jošue s početaka povijesti, koji još posve mlad treba odabrati i povesti junake Izraelove u Božji boj koji traje cijeli dan (Izl 17,9.12) – cijeli život! Ona je poput Mojsija, velikoga voditelja, koji ne ostavlja svoje nego se daje na molitveno pokroviteljstvo. Štap Božji i ruka podignuta (Izl 17,9.11) znak su onoga vapaja kojim Boga zazivamo danju i noću (Lk 18,7). A neprijatelj je Amalek, Amalek i njegov rod (Izl 17,13) – neprijatelj Božji koji zatire život Božjih izabranika, neprijatelj kojega samo Bog može pobijediti i iskorijeniti, izbrisati mu ime (Izl 17,14).

Evandeoska udovica osvjedočena je i uvjerena poput Timoteja. Plod je to dugog, ustrajnog životnoga vježbanja. Timotej je od mladih dana Pavlov suradnik, upija i hrani dušu, prikuplja duhovne snage, pa stoga može uporno uvjeravati, sa svom strpljivošću (2 Tim 14,2) – baš kao udovica u Evanđelju koja je dolazila i molila: „Obrani me!“ (Lk 18,3).

Obrana je ključna, o obrani je riječ (4x ἐκδικέω – glagol: 18,3.5; imenica: 18,7.8) – obrani koju daje Bog (Lk 18,7.8), a put do te obrane jest vjera (πίστις Lk 18,8; 2 Tim 3,15).

Riječi koje govori „nepravedni sudac“ (Lk 18,6) u „nekom gradu“ (18,2) ružna su slika u Isusovoj pouci, a služi kao negativ, kao kontrast da oči upravimo na božanskoga Sudca svega svijeta, „koji će suditi žive i mrtve“ (2 Tim 4,1). Naša je živa nada i iščekivanje da će „Sin Čovječji doći“ (Lk 18,8), naš Spasitelj i Božji Pomazanik, kada i kako on to hoće. Bit će to – riječima Poslanice – „njegov pojavak“ (2 Tim 4,2). A do tada poput Arona i Hura uz Mojsija (Izl 17,12), jedni druge podržavamo u molitvi, s jedne i s druge strane. Hranimo se Pismom koje je Bog nadahnuo da bude korisno, da nas odgaja (2 Tim 3,16). Primamo Tijelo i Krv koje nam Gospodin već sada daje kao najbolju obranu.

Niko Bilić SJ, <https://amdq.ffrz.hr>

<https://www.op.org.ar>

Molitva - disanje duše

Hrvatska riječ “molitva” obično označuje da je to neka molba i onda svi mislimo da moliti znači nešto isprositi od Boga. Molitva je po Sv. pismu i slavljenje i hvaljenje i klanjanje i prigovaranje Bogu, ali i kajanje i praštanje.

Komunikacija s Bogom

Međutim, bit molitve uvijek je drugovanje s Bogom, prijateljevanje s Bogom, komunikacija s Bogom. Sve drugo, klanjanje, i ovo, i ono, i slavljenje, sve drugo nalazi svoje ispunjenje kad si s Bogom. Sve drugo nema smisla, ni slaviti, ni hvaliti, ni klanjati se, ako nisi s Bogom. Svjestan i svjesno prisutan. Zato, molitva je uvijek razgovor s Bogom i to razgovor koji je više slušanje nego govor. Bog ne uslišava naše molitve, nego svoja obećanja.

Druga je pogreška što mislimo da je molitva to da nađemo vremena za molitvu. To je kao da tražiš neko vrijeme za disanje. Molitva je disanje ljudske duše, kažu dokumenti Crkve. Molitva je hrana ljudskoj duši. Tijelo bez hrane omlohavi i umire. Duša bez molitve umire i omlohavi. Zato je

najvažnije shvatiti: molitva mora biti 24 sata, stalno. Uvijek i bez prestanka molite, kaže sv. Pavao. Uvijek. Vremena molitve mogu ti poslužiti samo da tada obnoviš žar kako se ne bi ugasio. Sv. Augustin, a onda i Ćiril Jeruzalemski, ali i drugi, toliko lijepo o tome govore. Kažu: ako nisi stalno s Bogom, to onda ni nije molitva. Nećeš se moći sabrati ni onih pet minuta u danu ako nisi cijeli dan s Njime.

Primjerice, kad trebaš govoriti, naljutio si se, pitaj Isusa: „Što sad da radimo nas dvojica?“ Neka ti On pomogne. Obradovao si se: „Isuse, raduješ li se i ti sa mnom?“ Trebaš nešto napisati: „Gospodine, diktiraj.“ Trebaš nekoga nazvati: „Gospodine, hoćemo li ga dobiti? Što da mu kažem?“ Naučite se uvijek očekivati njegovo nadahnuće. „Dat će vam se u onaj čas što i kako treba govoriti jer ne govorite vi, nego Duh Oca mojega govori u vama.“

Ono što vam želim reći je da sad trenirate baš 24 sata biti s Isusom. Navečer kad liježeš, dok nisi zaspao, samo reci: „Isuse, jesi tu? Tu si. Dobro je.“ Trudi se nekoliko dana osjetiti Njegovu blizinu kad ideš spavati. Osjetit ćeš kako poslije toga to normalno dolazi. Postaje jedna dobra navika. Najedanput, ti si s Njime i to je radost neizmjerena.

<https://yellowstonetheology.org>

Svjesnost Božje prisutnosti

Jednako tako čini i kad se probudiš. Onda ćeš sanjati po noći, onda ćeš osjetiti u snu nekakav mir i daleko dublji odmor nego li bez Njega. Zatim, kad se umivaš, briješ, češljaš, oblačiš se: „Isuse, sad ćemo ovo, sad ono.“ Dakle, stalno, stalno biti s Njime. Učite se, dakle, tako otključati i zaključati vrata, skuhati, pojesti, popiti, ali uvijek s Njime. Ako ste sami za stolom: „Ah, i ti si tu. Bravo.“ Vidjet ćete kako će se polako vaše srce tako otvoriti da ćete stalno imati Njegovu prisutnost.

Sad stalno osjećate kao da Boga nema, kao da je odsutan, kao da je strahovito teško biti sabran, kao da moliti znači: „Ajde, izgovorit ću te molitve i dobro.“ To je tako zato što je naše srce naviknuto da ne bude s Bogom. Nije to da je moliti teško, nije ni to da Bog nije uvijek s nama. Bog ne može ne biti s tobom. Nema tamne noći u Bogu.

On je uvijek svjetlo, ali naše nas navike od Njega dijele. Zato to treba prekinuti, raskinuti krivu naviku i početi s Njime biti. Vidjet ćete kako je to novo disanje duše. To je nova snaga koju dobiješ, nova radost, novi humor, nova nadahnuća, mir, zdravlje, sigurnost, budućnost. To je kraljevstvo Božje. Đavao nas okiva u svome kraljevstvu. On stvara u nama navike, ovisnosti. Isus kida okove, stvara slobodu i kaže: „Pođi sa mnom. Izidi iz tog logora smrti.“

Praktični savjeti

Da biste mogli 24 sata tako činiti, potrebno je imati jedan uobičajen i jedan naviknuti gotovo tempo u kojem se neprestano znaš odreći toga da ti se ne da, odnosno onoga što ti sad hoće prekinuti molitvu. To se zove odricanje, pokora, savladavanje strasti, ulaženje u slobodu. Moraš se učiti, dakle, svladati se u govoru, svladavati se u reakcijama, svladavati se u jelu, piću, svladavati se na razne druge načine. Uvijek biti umjeren. Tek kad se odričeš, onda si sposoban biti s Bogom. Vidjet ćete, čim hoćeš biti s Bogom, odmah ti nešto slađe dođe.

Kad se radi o tome, onda uvijek mislite da je nama tijelo ono prvo što mi doživljavamo. Tijelo, tijelo, tijelo. To je vidljivo, opipljivo. Sve je tijelo. Na zemlji smo. Duh jedva da dođe do izražaja, jedva da negdje malo proradi. Jedva da negdje ima slobodu primiti Božju riječ. Jedva, jedva, jedva. Tijelo je ono koje zarobljava.

Kad kažem tijelo, to su najprije potrebe tijela, a onda užitci tijela, a onda bezobraznost tijela, mlitavost, mlohavost. Ne da mi se, pospanost, acedia, kako kažu crkveni oci. No, upravo u takvim situacijama pospanosti, kad ti se ne da, tada treba zapravo moliti. To uvijek donosi neizmjerne radosti. Kad ti se čini: „Dosta mi je svega, joj, sad bih trebao odmoriti se, sad bih trebao nešto pojesti, sad bih trebao nazvati

nekog“, baš tad moli. Učite se biti gospodari svoga tijela. Učite se da osoba gospodari, a ne da tijelo bude gospodar jer preko tijela davao nama upravlja. On je bačen na zemlju, njemu je dano da nas ovdje napastuje. Zemlja je pustinja kamo nas duh vodi da budemo kušani. Zato molimo tako ozbiljno u Očenašu: „Nemoj da padnemo u napasti, nego nas oslobodi od zloga.“ To su dva zadnja vapaja Očenaša.

Davao obilazi kao ričući lav, i to preko tijela, pazite. On koristi snage našeg tijela. I napraviti će da imaš stotinu razloga: „Ne,

sad ću ovo, sad ću ono, ne, najprije ću ono, poslije ću moliti.“ Gotovo. Isus je kucao na vrata, a ti si mu viknuo: „Ne, nemam sad vremena, dođi drugi put.“ Neće više nikad doći. Boga si potjerao s vlastitih vrata. Bit je kraljevstva Božjega da tamo treba prijeći, prijatelji dragi. Mi smo stalno u ovom kraljevstvu zato što smo u tijelu. Što se više odričeš, ti više prelaziš na onu drugu stranu i sve više snage i gospodstva nad sobom dobivaš. Tad si kreativan.

Tomislav Ivančić, <https://hkm.hr>

Molitva u vrijeme duhovne suhoće

Možda vam se često događa da tijekom molitve ništa ne osjećate. Zbog duhovne suhoće teško je ustrajati u molitvi. Mnogi su se sveci suočili s duhovnom suhoćom i prihvatili su je iz ruke Božje kao kušnju koja im je pomogla u jačanju vjere. Bog, ako je to Njegova volja za vas, može u vašu molitvu vratiti osjećaj ljubavi i predanosti. Evo kratke molitve, preuzete i prilagođene iz Obiteljskog molitvenika, koju možete moliti u trenucima suhoće.

Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio? Ne ostavljaj me samoga, molim te! Izlij svoju milost u moju dušu. Makni od mene ovu duhovnu suhoću, makni ovu ravnodušnost prema Tebi i svetim stvarima. Daj mi, Gospodine, ovu milost: daj mi snagu da težim k Tebi, da uzdignem svoje srce do neba, da od Tebe tražim da dođeš i potpuno obuzmeš moju dušu.

Ali ipak, Bože moj, ako u svojoj providnosti želiš iskušati moju vjeru i ljubav, ja Ti se klanjam i prihvaćam Tvoje putove. Tko sam ja da zaslužujem Tvoju prisutnost? Tko sam ja da zaslužujem da me Ti čuješ? Oprosti mi na nezahvalnosti koju sam često osjećao primajući tvoja nadahnuća.

Dođi sada i nastani se u meni, Bože ljubavi. Dođi, Ti koji ispunjavaš cijelu zemlju svojim Duhom – smiri, razveseli i utješi svoga slugu. Daj mi svoj mir koji svijet ne može dati: daj mi milost svoje prisutnosti koja je predokus blaženstva Tvoga nebeskog prebivališta. Otkupi me i smiluj mi se, Gospodine, Bože istine. Amen.

<https://hkm.hr>

Mali vjeronaučni leksikon

Protestantizam (1)

Protestantizam (njem. *Protestantismus*, prema lat. *protestans*, genitiv *protestantis*: koji prosvjeduje), kršćanska konfesija proizašla iz reformacijskoga učenja Martina Luthera, Jeana Calvina i Ulricha Zwinglija. Raščlanio se na nekoliko potkonfesija (luteranstvo, kalvinizam, anglikanizam) i više njima pripadajućih crkava (luteranske i evangeličke crkve, reformirane crkve, Anglikanska crkva) te sektâ (anabaptisti, menoniti, kvekeri i dr.). Uz katolicizam i pravoslavlje najbrojnija kršćanska konfesija (oko 500 milijuna pripadnika).

Sam naziv potječe od ukaza nazvanoga *Protestatio* (Prosvjed), koji je na *Drugom saboru u Speyeru* 1529. objavilo pet njemačkih izbornih knezova i 14 gradova sklonih reformama M. Luthera, a koji se nisu slagali s katoličkom većinom. Prosvjed je sadržavao luteranski nauk o opravdanju i već je sljedeće godine dobio svoj sustavni oblik u *Augsburškoj konfesiji*. Dok katolicizam i pravoslavlje prihvaćaju dva izvora objave, Sveto pismo i Predaju, protestantizam priznaje samo Sveto pismo. Uz tri stara simbola vjere (Apostolsko, Nicejsko-carigradsko i Atanazijevo vjerovanje), protestantizam priznaje mnoge vjeroispovjedne spise koji danas imaju ograničenu pravnu vrijednost (Augsburška konfesija, Schmalkaldenski članak, Lutherov Mali i Veliki katekizam, Formula sloge, Zwinglijevih 97 teza, Ženevski katekizam, Confessio helvetica, Confessio gallicana, Westminsterška vjeroispovijed i dr.).

Nakon Lutherovih 95 teza (1517.) i reformatorskog odcjepljenja od Katoličke crkve, uslijedile su krizne godine traženja doktrinarnoga i crkvenoga identiteta koje je posebno obilježilo razilaženje s anabaptistima i sporenje oko večere Gospodnje (euharistije). Augsburškim vjerskim mirom 1555. protestantizam je dobio političko priznanje, konstituirao se kao posebna konfesija sa zasebnim crkvenim ustrojem. Izborni (zemaljski) knezovi dobili su pravo da po načelu *cuius regio, illius religio* mogu odlučivati o konfesiji svojih podanika. Uz Lutherov nauk (luteranstvo), u nekim europskim zemljama nastali su manje ili više samostalni reformski pokreti. U Švicarskoj su najprije Zwinglijevo, potom Calvinovo (kalvinizam) naučavanje doveli do posebnih oblika protestantskoga kršćanstva reformiranih crkava. Kada su Vestfalskim mirom (1648.) sve konfesije unutar Svetoga Rimskog Carstva dobile pravo djelovanja, konfesijska slika nekadašnje katoličke Europe poprimila je konačne oblike. U Skandinaviji i tadašnjoj Pruskoj raširilo se luteranstvo, u Škotskoj kalvinizam; u Francuskoj su nakon vjerskih ratova (hugenoti) kalvinisti postali manjina. U ostalim europskim zemljama (Poljska, Litva, Mađarska) protestanti su ostali manjine, samo se u sjevernim nizozemskim pokrajinama, unatoč španjolskoj katoličkoj vladavini, održao kalvinizam. Sasvim poseban razvoj imao je protestantizam u Engleskoj, gdje je nastala Anglikanska crkva. Neke crkve koje se često svrstavaju u protestantske potječu iz razdoblja prije reformacije (valdenzi, Češka braća). U širem smislu protestanti su svi sljedbenici radikalnoga vala reformacije (antitrinitarci, unitarci) i napose anabaptista, te mnogobrojni ogranci crkava i pokreta nastalih poslije (neki za potonje rabe naziv neoprotestanti), kao što su metodisti, baptisti, menoniti, kvekeri, presbiterijanci i dr. Suvremeni pentekostalci, karizmatici, katkad i adventisti, svrstavaju se u istu reformacijsku baštinu.

Kako se moli krunica

Krunica se ne moli za vrijeme mise. Euharistija je dar – krunica nas priprema da taj dar primimo srcem

Euharistija nas čini dionicima Božjeg života, a krunica nas uči da taj dar zadržimo, proživimo i pretočimo u svakodnevicu – da misa ne bude samo liturgijski čin, nego način života.

Papa Pavao VI. jednom je rekao: „Krunica se ne moli za vrijeme mise – nego da bi se misa živjela.“ U toj jednostavnoj rečenici krije se duboka teologija svakodnevice. Krunica i Euharistija nisu dva različita puta, nego dva koraka istog hoda prema Kristu. Krunica nije suparnica misi, nego njezina produžena ruka; nije zamjena, nego priprava i odjek.

U trećoj po redu molitvi vjernika na blagdan Kraljice svete krunice, naš dominikanski misal moli ovako: „Po svetoj krunici uvedi nas, Gospodine, u središte uskrsnog otajstva – u svetu misu, molimo Te...“

U misi slavimo otajstvo Krista koji nam se daje u Euharistiji. U krunici to isto otajstvo razmatramo i upijamo s Marijom. U Euharistiji Isus govori i daruje se; u krunici mi odgovaramo i prebivamo s Njim. Jedno i drugo ima isti cilj – sjedinjenje s Kristom.

Euharistija nas čini dionicima Božjeg života, a krunica nas uči da taj dar zadržimo, proživimo i pretočimo u svakodnevicu – da misa ne bude samo liturgijski čin, nego način života.

Euharistija i krunica: dvije geste iste ljubavi

U Euharistiji – Bog se daruje. U krunici – čovjek odgovara. U misi slušamo Riječ i blagujemo Tijelo Kristovo. U krunici prebiremo po riječima Riječi i promatramo Tijelo Kristovo kroz otajstva Njegova života.

Misa je sakrament; krunica je meditacija. Misa je čin; krunica je odjek. Ali u nutrini, oboje je prožeto istim dahom Duha Svetoga, istim ritmom Božje ljubavi koja se prelijeva u srce vjernika.

Svaka desetica krunice može biti poput malog oltara: na „velikom zrnu“ Očenaša obraćamo se Ocu, na „malim zrnima“ razmatramo Sina, a svaku završavamo slavom Trojstvu.

Krunica je, dakle, liturgija srca – osobna misa u ritmu svakodnevice. U njoj se molitva pretvara u disanje, a svakodnevni trenutci postaju mjesta Božje prisutnosti: u tramvaju, u kuhinji, u tišini noći ili u bolničkoj sobi. Tamo gdje se ruke sklope, Euharistija nastavlja živjeti.

U Božjem ritmu

Krunica, kao i liturgija, u sebi nosi cijelo Evanđelje – zato se i naziva „Evanđelje u malom“. U radosnim otajstvima čujemo jeku Došašća i Božića – Boga koji se utjelovljuje i ulazi u ljudsku povijest. U žalosnima proživljavamo Križni put i Veliki petak – ljubav koja ne bježi od boli. U slavnima uranjamo u Uskrs i Duhove – pobjedu života nad smrću. U otajstvima svjetla promatramo Kristovu javnu službu: propovijedanje, preobraženje, ustanovljenje Euharistije – svjetlo koje razgoni tamu svijeta.

Sve to nisu odvojeni događaji, nego jedno te isto otajstvo ljubavi: Krist koji se daruje i čovjek koji ga prima. Zato se može reći da je krunica domaća liturgija – misa srca koja traje i nakon što se svijeće na oltaru ugase, a njihovo svjetlo zamijeni tišina večeri. Kad se ruke ponovno dotaknu zrnaca, kao da se svjetlo oltara opet upali u nutrini čovjeka.

Marija – žena Euharistije

Nitko nije dublje živio Euharistiju prije Euharistije – od Marije. U njezinu je tijelu Riječ postala Tijelom. U njezinu „da“ Bog je već bio prisutan – i to je srce svake mise. Kad molimo krunicu, ulazimo u njezin amen, u njezino: „Neka mi bude po tvojoj riječi.“

U svakoj Zdravomariji odzvanja euharistijski duh: „Blagoslovljen plod utrobe tvoje, Isus“ – isti Onaj koji je sada u sakramentu, kao što je nekoć bio u njezinu krilu.

Marija nas uči kako primati Boga, kako Ga čuvati i kako Ga nositi drugima. Zato krunica rađa euharistijske ljude – one koji ne samo mole, nego i žive ono što su izmolili. Tko moli krunicu, taj uči euharistijski stil: jednostavnost, zahvalnost, raspoloživost i služenje. Marijina škola molitve uvijek završava djelima ljubavi.

Krunica nas uči euharistijskoj poslušnosti

Kao što svećenik na oltaru izgovara: „Ovo je moje tijelo,“ tako i onaj tko moli krunicu u sebi čuje: „Evo službenice Gospodnje.“

Euharistija je dar; krunica nas priprema da taj dar primimo srcem. Ona nas uči tišini, zahvalnosti i predanju. Bez tog stava, liturgija ostaje izvanjska gesta, a s njim postaje unutarnji život. Krunica nas uči da

se svakoga dana pristupa Bogu s euharistijskom poniznošću i spremnošću da kažemo: „Neka mi bude po tvojoj riječi.“ To je najdublja molitva i najkraća propovijed o vjeri.

Krunica – produžena Euharistija

U krunici Euharistija ne prestaje, nego se nastavlja. Ono što se na oltaru događa sakramentalno, u krunici se produbljuje kontemplativno. Molitva krunice, ako je iz srca, uvijek nas vraća euharistijskoj dimenziji – kao da se svaka „Zdravo Marijo“ prelijeva u jedno tiho „Amen“ na Kristove riječi: „Ovo činite meni na spomen.“

Krunica nas podsjeća da misa ne završava otpustom, nego da ona traje onoliko dugo koliko dopuštamo da Krist u nama živi. Kad iziđemo iz crkve, krunica u ruci i Euharistija u srcu ostaju znakovi da vjera nije bila samo čin, nego susret, dijalog i zajedništvo.

Kad misa i krunica dišu zajedno

Misa i krunica dvije su ruke istog Tijela Crkve. Jedna nas grli u slavlju, druga nas vodi u razmatranje. U obje je prisutan isti Duh – Duh ljubavi koja se daje. Ako Euharistija čini da Krist živi u nama, onda krunica pomaže da mi živimo u Kristu.

Kad to dvoje diše zajedno, vjera postaje cjelovita: slavlje i tišina, riječ i šutnja, kruh i zrnca, oltar i srce. Krunica i Euharistija nisu dvije pobožnosti, nego jedno disanje – dah Duha Svetoga u životu Crkve.

Molitva

Marijo, Kraljice svete krunice, učiteljice kontemplacije i Majko Euharistije, nauči nas da u svakom Očenašu i svakoj Zdravomariji prepoznamo dar Tvoga Sina – kruh života i mir svijeta. Daj da svaka naša misa traje u krunici, a svaka krunica neka nas dovede do mise. Amen.

P. Anto Bobaš, <https://vjerujem.vecernji.hr>

<https://book.hr>

Molitva za dar molitve

Pomozi mi, Bože, da se susretnemo kao slobodne osobe. Pohodi me, da ti dođem kakav jesam. Oslobodi me mojih lažnih veličina, mojih krivih skromnosti, mojih istina i zabluda o meni, mojih slika i prilika, mojih uloga i poziva. Daj da stanem, da kleknem preda te – gol golcat – onakav kakav jesam u tvojim očima. Oslobodi me od mene sama za susret s tobom. Nauči me biti ja. Nauči me moliti.

Pomozi mi, Bože, da tebe susretnem kakav ti jesi. Ne poznajem te niti ljubim kako valja. Očisti moje iskrivljene slike o tebi. Neka se isprave misli moga prijašnjega iskustva o tebi. Neka se moje stare molitve obijele u tvome svjetlu, veliki Bože. Oslobodi me mojih idolskih ideja, Bože istiniti. Progovori, ne kroz knjige i moje misli i pisanje, niti kroz ono što sam pogrešno naučio i čuo o tebi. Pročisti svoje mjesto kod mene, jer sam tako ohol i kad ovo izgovaram.

A kada tebi dođem, a kada dođeš meni, oslobodi me od stvari koje me sputavaju, od briga koje me muče, od veselja koje nije pravo, od zanosa površnoga, od suze lažne. Donosim ti sebe. Uvedi red u moju svakodnevnicu. I daj da ušutim. Da ušute moji interesi, moje želje i poslovi. Ali neka to ne bude bijeg. Neka iz susreta s tobom i te stvari zadobiju svoje pravo mjesto. Osobito te molim da ušutim kako bih tebe čuo. Govori ti! Prekini me u riječi, jer ja ne znam stati. Vidiš da hoću iskočiti iz sebe. Riječi su moje postale mreža moje vlastite zapletenosti. I daj da ti zahvalim zbog tebe – ne lažno, ne zbog novoga dara, nego zbog tvoje dobrote.

Daj da uvijek iznova ćutim sebe grešnim. Ne iz straha, nego zato što to jesam. Daj da ne iskorištavam tvoju strpljivost, tvoje milosrđe. Daj da spoznam svoju mjeru, da se ne posilim. Osobito ne pred drugima. Vruće te molim da riječi prejaka suda ostavim tebi. Neka mi ne pada na pamet osuđivati moje bližnje. U trenu kada to hoću, ti stigni. Stigni i reci: Ne! I daj da uvijek budem radostan u susretu s drugima. Da slušam druge. Da im budem dio tvoga dobra. Za druge te molim, za meni drage, za meni nedrage. Neka im budem, neka mi budu tvoja slika, tvoj hram rukotvoreni, tvoje tijelo na zemlji. Pomozi mi da im budem stvarna pomoć zbog njih i zbog tebe.

I onda kad osjetim da je moja molitva neuslišana, daj da prepustim sve tvojoj volji. I onda kad sam umoran od molitve, i onda kad sam siguran da sam s tobom, ti dođi. Ne dopusti da upadnem u kušnju sumnje u tvoju nenazočnost. Budi i kada te ima! I kada te nema, budi! I kada mislim da kasniš i da nećeš doći, ti budi! Ti si Bog Otac i mojih neuslišanih molitava. O, daj da ne jurim za nemogućim. Da te ne molim za svašta. Da te ne miješam i ne spominjem ondje gdje ti nije mjesto. Daj da ti ostavim prostor i ondje gdje mislim da nemaš što tražiti.

Bože, susretnimo se već jednom, po tvojoj volji!

Zašto se Bog ne oglasi

Stara norveška legenda govori o čovjeku po imenu Haakon, koji je uvijek molio i razmatrao lik raskršćenog Krista. Raspelo pred kojim je molio bilo je vrlo staro i ljudi su pred njega dolazili moliti s mnogo vjere, a mnogi su Krista molili za čudo. Jednog dana Haakon, pustinjač, želio je Isusa zamoliti za uslugu. Potaknut osjećajem velikodušnosti, dobrote i ljubavi kleknuo je pred raspelo i rekao:

- *Gospodine, ja želim trpjeti i umrijeti za Tebe. Dopusti mi da zauzmem Tvoje mjesto. Želim...postati Ti na križu.* I netremice uperivši oči u Njega, očekivao je odgovor.

Tada je Gospodin otvorio svoja usta i progovorio. Njegove riječi dolazile su s nebesa, poput šapta, ali i kao upozorenje:

- *Moj vjerni slugo, ispunit ću ti želju, ali samo pod jednim uvjetom*
- *Kojim, Gospodine? Je li to nešto teško? Spreman sam ga ispuniti uz tvoju pomoć, Gospodine!* odgovorio je stari pustinjač.
- *Slušaj me dobro: Što god da se dogodilo i bez obzira što vidio, uvijek moraš ostati u šutnji.*

Haakon je odgovorio:

- *Obećavam ti to, moj Gospodine!*

I onda su zamijenili mjesta. Nitko nije ništa primjetio, nitko nije prepoznao pustinjača čavlima prikovanog na križu. I dugo vremena on se držao dogovora i nikada nije nikome progovorio ni riječi.

Ali jednoga dana došao je bogataš, i nakon molitve zaboravio pod križem svoj novčanik. Haakon je to vidio i ostao tiho. Nije progovorio ni kada je nakon dva sata došao siromah, pronašao bogatašev novčanik i zadržao ga. Šutio je i kada je ubrzo nakon toga pred križ kleknuo mladić moleći za blagoslov prije polaska na dugo putovanje. U tom je trenutku stigao bogataš tražeći izgubljeni novčanik. Ne našavši ga, pomislio je da ga je mladić uzeo. Bogataš je bijesno povikao na mladića:

- *Vrati mi novčanik koji si mi ukrao!"*

Mladić je u čudu odgovorio:

- *Ja nisam ukrao nikakav novčanik!*

Bogataš je odvratio:

- *Još i lažeš, odmah da si ga vratio!*

Mladić je ponavljao:

- *Kažem ti, ni od koga nisam uzeo nikakavu torbu ni novčanik.*

Tada ga je bogataš počeo bjesomučno udarati. U tom trenutku odjeknuo je snažan glas:

- *Prestanite!*

Bogataš je pogledao u vis i vidio lik koji mu je progovorio. Bio je to Haakon koji nije mogao odšutjeti, nego se javio sa križa, u obranu mladića i koreći bogataša zbog lažne optužbe.

Bogataš je zapanjen odmah otišao, a ubrzo je otišao i mladić u žurbi zbog putovanja. Kad pod križem više nije bilo nikoga, pristupio je Krist Svom sluzi i rekao mu:

- *Sidi s križa, nisi dostojan da zauzimaš moje mjesto. Nisi ispunio obećanje i nisi zadržao tišinu.*

- *Gospodine, reče Haakon, - kako bih mogao dopustiti takvu nepravdu?*

Isus je ponovno bio na križu, a pustinjak je stajao u podnožju križa. Tada Gospodin nastavi govoriti:

- *Ti nisi znao da je za bogataša bilo dobro da izgubi svoj novčanik, jer je u njemu bio novac uz pomoć kojeg je namjeravao bludno griješiti s mladom djevicom. Siromah je, naprotiv, dobro učinio zadržavši novac jer je živio u krajnjoj bijedi. Za mladića bi bilo bolje da ga je bogataš pretukao, jer tada ne bi bio otišao na put. Vidiš, on je sada mrtav, poginuo je prije nekoliko minuta u brodolomu. Ti ovo sve nisi znao, ali ja jesam. To je razlog zašto Ja šutim.*

To rekavši, Gospodin ponovno zašuti.

Mi se često pitamo: "Zašto Bog ne odgovara na naše molitve... Zašto se ne oglasi? Zašto Bog šuti?" Mnogi od nas bi željeli da nam On odgovara u skladu s našim željama i maštanjima ...ali Božji put je drukčiji. On poznaje prošlost, sadašnjost i budućnost. Bog nam odgovara i u tišini... a mi moramo biti spremni da Ga slušamo i čekamo Njegov odgovor.

NAŠI POKOJNI

DRAŽEN DAUTANEC,

PU bjelovarsko - bilogorska, Pakrac, 19. listopada 1991.

MARIO KOVAČIĆ,

MUP RH, Bujavica pakrac, 19. listopada 1991.

IVAN PALAIĆ,

PU sisačko - moslavačka, Glina, 19. listopada 1991.

IVANA FRANIĆ,

PU splitsko - dalmatinska, u službi, Vrgorac, 19. listopada 1991.

JOSIP POLJAKOVIĆ,

PU požeško - slavonska, Čaglin, 19. listopada 1992.

ŽELJKO PAUŠIĆ,

PU brodsko - posavska, Mašić, 21. listopada 1991.

DRAGAN MARENDIĆ,

PU osječko - baranjska, Osijek, 22. listopada 1991.

REFIK PEHLIVANOVIĆ,

PU zagrebačka, 23. listopada 1991.

MARIO SVJETLIČIĆ,

PU požeško - slavonska, Pakrac, 24. listopada 1991.

ŽELJKO PRTAJIN,

PU zagrebačka, Zagreb, 24. listopada 1991.

EVELIN MARŽIĆ,

PU zadarska, Novo Pračno, 25. listopada 1991.

POČIVALI U MIRU!